

Świętość ludzkiego życia

90

32

Wartość życia

„Każdy człowiek tęskni za doświadczeniem radości i satysfakcji. Na co dzień cieszymy się z wielu rzeczy i wydarzeń, z naszych małych i wielkich sukcesów. Jednak najbardziej cieszymy się z obecności drugiego człowieka. Żadna rzecz nie może przynieść nam takiej radości i takiego umocnienia, jak człowiek (...) Nieopisana radość z przyjścia dziecka na świat czy dotkliwy ból, gdy ktoś z bliskich przechodzi przez próg śmierci, nie jest jednak udziałem wszystkich ludzi. Takich przeżyć doświadczają jedynie ci, którzy kochają. Którzy bardzo kochają – serdecznie i wiernie”*

Nie doświadczylibyśmy wielu wzruszeń bez udziału drugiego człowieka. On i jego życie jest dla nas ważne i wartościowe. Z kolei nasze życie jest cenne dla innych.

* Ks. M. Dziewiecki, *Wartość życia*, http://www.opoka.org.pl/biblioteka/1/ID/wartosc_zy.html (dostęp 30.12.2011).

Piąte przykazanie: „Nie będziesz zabijał” wj 20, 13

Nie będziesz szerzył oszczerstw między krewnymi, nie będziesz czytał na życie bliźniego. Ja jestem Pan! Nie będziesz żywił w sercu nienawiści do brata. Będziesz upominał bliźniego, aby nie ponieść winy z jego powodu. Nie będziesz szukał pomsty, nie będziesz żywił urazy do synów twego ludu, ale będziesz miłował bliźniego jak siebie samego. Ja jestem Pan! Kpl 19, 16-18

Czyż nie wiecie, że ciało wasze jest przybytkiem Ducha Świętego, który w was jest, a którego macie od Boga, i że już nie należycie do samych siebie? Za wielką bowiem cenę zostaliście nabyci. Chwalcie więc Boga w waszym ciele! 1 Kor 6, 19-20

A Ja wam powiadam: Każdy, kto się gniewa na swego brata, podlega sądowni. Mt, 5, 22

Każdy, kto nienawidzi swego brata, jest zabójcą, a wiecie, że żaden zabójca nie nosi w sobie życia wiecznego. 1 J 3, 15

Poszanowanie życia oraz zdrowia fizycznego

Świętość życia człowieka wynika ze stwórczego działania Boga. „Tylko Bóg jest Panem życia i śmierci. Poza przypadkiem uprawnionej obrony i sytuacjami zagrożenia życia żadnemu człowiekowi nie wolno zabić drugiej osoby. (...) Nawet nasze własne życie jest nam tylko powierzone” (*Youcat*, 378).

Należy zatem szanować i chronić życie każdego człowieka od pierwszych chwil istnienia (poczęcia) aż do naturalnej śmierci.

Pismo Święte ukazuje nam nasze ciało jako „przybytek Ducha Świętego”. Powinniśmy zatem je szanować i dbać o zdrowie fizyczne swoje i innych ludzi. Związane jest to z zaspokojeniem podstawowych potrzeb człowieka: właściwym wyżywieniem, ubraniem, warunkami mieszkaniowymi, opieką lekarską. „Gdziekolwiek znajdują się ludzie – przypomina Sobór Watykański II – którym brakuje pokarmu i napoju, ubrania, mieszkań, lekarstw, pracy, oświaty, środków do prowadzenia życia godnego człowieka, dręczeni przeciwnościami i chorobami, doświadczający wygnania czy więzienia, tam miłość chrześcijańska winna ich szukać i znajdować, troskliwie pocieszać i wspomagać” (DA 8).

Zagrożenia dotyczące życia fizycznego

Tylko dla ludzi, którzy nie kochają i nie czują się kochani, „życie człowieka jawi się jako coś bezsensownego, jako nieznośny ciężar, czasem wręcz jako zagrożenie czy przekleństwo, przed którym trzeba się «zabezpieczyć». Nawet kosztem własnego zdrowia i sumienia. A w skrajnych przypadkach nawet kosztem morderstwa. Dla tych, którzy nie kochają,

przekleństwem staje się nie tylko życie innych ludzi, ale również ich własne życie. W konsekwencji odnoszą się oni z nienawiścią i agresją do samych siebie, wyrządzają sobie śmiertelną nieraz krzywdę (np. sięgając po alkohol czy narkotyki), doświadczają stanów samobójczych, albo popadają w najbardziej skrajną formę rozpacz, czyli w obojętność na własny los i na własne życie. (...) Aborcja to konsekwencja faktu, że rodzice nie tylko za mało kochają dziecko, któremu przekazali życie, ale że za mało kochają siebie nawzajem. Podobnie eutanazja nie jest skutkiem starości, przewlekłej choroby, kalectwa czy fizycznego cierpienia. Jest to przede wszystkim skutek braku miłości, na przykład skutek okrucieństwa dorosłych dzieci wobec starzejących się rodziców**.

* Ks. M. Dziewiecki, *Wartość życia*, dz. cyt.

Poszanowanie życia duchowego

Bóg Stworzyciel obdarował nas nie tylko życiem fizycznym, ale i nieśmiertelną duszą, w której skupione jest nasze życie duchowe: sumienie, myśli, uczucia. Człowiek ma troszczyć się i rozwijać w sobie dar życia Bożego, który otrzymał na chrzcie świętym.

Zagrożenia dotyczące życia duchowego

Kolejną konsekwencją braku miłości jest niszczenie w sobie lub innym człowieku życia duchowego i psychicznego.

Jezus wskazuje na gniew i nienawiść jako przyczynę zabijania życia Bożego w sobie i w innych ludziach, bowiem zabić można słowem, spojrzeniem, niechęcią, odrzuceniem, złością, niezrozumieniem. Przestrzega przed ludźmi, których czyny są zgorszeniem dla innych: „Nie bójcie się tych, którzy zabijają ciało, lecz duszy zabić nie mogą. Bójcie się raczej Tego, który duszę i ciało może zatracić w piekle” (Mt 10, 28).

Ostrzega:

„kto by się stał powodem grzechu dla jednego z tych małych, którzy wierzą we Mnie, temu byłoby lepiej kamień młyński zawiesić u szyi i utopić go w głębi morza” (Mt 18, 6).

Dlatego przykazanie „Nie zabijaj” nawołuje: „nie zabijaj radości – swoim smutkiem i rozgorzyceniem. Nie zabijaj pokoju – rozdrażnieniem, gniewem, niezgodą. Nie zabijaj gościnności – skąpstwem i małodusznością. Nie zabijaj przyjaźni – nieufnością i podejrzliwością. Nie zabijaj zapału i optymizmu twego bliźniego, nie niszczy jego przekonania, że coś umie i może. (...) i wreszcie nie zabijaj czyjejs wiary, nadziei i miłości**.

* A. Borowski, ks. J.L. Kontkowski SJ, Z. Zarębianka, *Dwanaście Bożych słów*, Kraków 1992, s. 45-46.

Świat przyrody

Bóg dał człowiekowi ziemię, aby czynił ją sobie poddaną, aby mądrze korzystał z jej zasobów i panował nad stworzeniami nierozumnymi. Jakże często człowiek zabija ziemię. Tymczasem „«Nie zabijaj» znaczy też: Nie dręcz zwierząt. Nie poluj na nie dla czerzej rozrywki, dla sportu. Nie niszczy drzew. Nie kaleczy kory, nie łam gałęzi. (...) nie rozgarniaj kijem mrowiska, by z uciechą obserwować przełkniętą krzątaninę ich mieszkańek. Nie marnuj wody. (...) nie wrzucaj [do wody] zużytych plastikowych pojemników. (...) Nie wjeżdżaj samochodem do lasu. Jeśli jesteś pieszym turystą – nie śmieć, nie wrzeszcz, nie depcz**.

* A. Borowski, ks. J. L. Kontkowski SJ, Z. Zarębianka, *Dwanaście Bożych słów*, dz. cyt., s. 46.

Jeśli jesteś...

Jeśli jesteś człowiekiem, jeśli jesteś człowiekiem wierzącym – razem z Bogiem sprzyjaj życiu. Razem z Bogiem bądź miłośnikiem życia. Przytakuj swoją postawą Bożej afirmacji istnienia: «A Bóg widział, że wszystko, co uczynił, było bardzo dobre» (Rdz 1, 31).

A. Borowski, ks. J.L. Kontkowski SJ, Z. Zarębianka, *Dwanaście Bożych słów*, dz. cyt., s. 46.

*Życie jest szansą, schwyc ją.
Życie jest pięknem, podziwiaj je.
Życie jest radością, próbuj ją.(...)
Życie jest życiem, obroń je.*

bl. matka Teresa z Kalkuty

ZASTANÓW SIĘ

Na czym polega świętość życia?

Jak należy troszczyć się o życie fizyczne, duchowe i religijne swoje i innych ludzi?

91

Zgorszenie jest postawą lub zachowaniem, które prowadzi drugiego człowieka do popełnienia zła. Ten, kto dopuszcza się zgorszenia, staje się kusicielem swego bliźniego. Narusza cnotę i prawość; może doprowadzić swego brata do śmierci duchowej. Zgorszenie jest poważnym wykroczeniem, jeśli uczynkiem lub zaniedbaniem dobrowolnie doprowadza drugiego człowieka do poważnego wykroczenia.

KKK 2284

Stworzenie Adama, mozaika w katedrze w Monreale

